

PAPER_DE_VIDRE_

Número 58, 11/04/11

El remugant llusco

Enric Gomà

El remugant llusco

Topant de cap en una i altra soca,
'nar-li fotent d'esma pel camí de l'aigua,
apareix el remugant tot sol. És cego.
D'un cop de roc llançat malparidament,
el petit filldeputa li arrencà un ull, i en l'altre
se li ha posat un tel: el remugant no hi papa.
Acut a fer un trago a la font com ans solia,
mes no resolt i lactiós com altres cops,
rodejat d'altres rumens, reticles i qualls: hi és tot sol.
Ses companyes, pels cingles, per les comes,
pel silenci dels prats i els industrials polígons,
fan dringar l'esquellot mentre pasturen
amanites muscàries a l'atzar... Ella cauria.
Topa de morro en l'esmolada pica
i recula afrontada... Però torna,
i acota el cap a l'aigua, i xarrupa calmosa.
Mama poc, sens gaire set. Després aixeca
al cel, enorme, la testa cornuda
que prou delata el toro; parpelleja
damunt les mortes nines, i se'n torna
orfe de llum sota el sol que crema,
fatxendejant pels camins de l'Alpina,
musculant llànguidament la llarga cua.

(Joan Maragall porquejat per Enric Gomà, si dóna el permís)

La vaca cega

Topant de cap en una i altra soca,
avançant d'esma pel camí de l'aigua,
se'n ve la vaca tota sola. És cega.
D'un cop de roc llançat amb massa traça,
el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre
se li ha posat un tel: la vaca és cega.
Ve a abeurar-se a la font com ans solia,
mes no amb el posat ferm d'altres vegades
ni amb ses companyes, no: ve tota sola.
Ses companyes, pels cingles, per les comes,
pel silenci dels prats i en la ribera,
fan dringar l'esquellot mentre pasturen
l'herba fresca a l'atzar... Ella cauria.
Topa de morro en l'esmolada pica
i recula afrontada... Però torna,
i abaixa el cap a l'aigua, i beu calmosa.
Beu poc, sens gaire set. Després aixeca

al cel, enorme, l'embanyada testa
amb un gran gesto tràgic; parpelleja
damunt les mortes nines, i se'n torna
orfe de llum sota el sol que crema,
vacil·lant pels camins inoblidables,
brandant llànguidament la llarga cua.

(Joan Maragall)